

MÍSTO MÉMU SRDCI NEJBLIŽŠÍ – LES

Brouzdám nohama po prašné cestě vedoucí k hlubokému lesu. Stromy tam stojí jeden vedle druhého tak blízko, že by se dva lidé neprotáhli. Připomínají štětiny hřebenu, pročesávající dlouhé lokny vichřice. Jejich koruny jsou jako hlavy svěšené nade mnou a svým kýváním mi dávají pocit uvítání. Jako přátelé na mne už z dálky mávají svými mohutnými větvemi na pozdrav a já jim zamávám nazpět.

Když se ocitnu uvnitř, mé vlasy rozčuchané od větru, řádícího tam venku, mi už nadále nelétají do obličeje. Je tu ticho. Jen ptáček občas o sobě dá vědět krátkou, ale půvabnou melodií. Můj dech se zklidní a synchronizuje se s houpáním sněhobílých beránek na obloze. Nohy se opět rozejdou. Už znají mou cestu a já mám tak dost času na to obdivovat krásu lesních strážců. Jedni mají vlasy ostré a střapaté, ti druzí se pyšní svou barevností a leskem. Některé z nich zdobí šiškové náušnice, jiní jsou obaleni drobnými plody či květy. Nezávidějí si, na rozdíl od lidí. Nestěžují si, na rozdíl od lidí.

Dorazím do cíle, drobná mýtiny s mechovým kobercem je co by kamenem dohodil. Můžete si jen představovat to nadšení v mé tváři, ta jablíčka na ošlehaných tvářích a jiskrný pohled. Nerozeběhnu se tam, jako to dělám pokaždé. Dnes není kam spěchat. Snažím se našlapovat lehce, jako bych se bála vyděsit malé mládě odpočívající v trávě. Přesně uprostřed se položím na záda a zavřu oči, nechávám ostatní smysly pracovat na maximum a kontroluji každý nádech. Poslouchám zběsilý šepot stromů a štěbetání tvorů, které ochraňuje. Je to zvláštní, ale i já se zde cítím jako v ochranném obalu. V úkrytu. Jsem na místě, kde mi nemůže nic ani nikdo ublížit. Na místě mému srdci nejbližším.

Anna Bubleová